

познавательных и творческих способностей будущего специалиста-художника, умений самостоятельно применять полученные теоретические знания на практике. Метод проектов базируется на совокупности исследовательских, поисковых и творческих методов в обучении декоративно-прикладному искусству.

Ключевые слова: проектирования умений, педагогический дизайн, декоративно-прикладное искусство, будущий художник, информационно-коммуникационные технологии.

BLYZNIUK MYKOLA. Design of lessons in pedagogical design of future artists of decorative and applied art.

At the beginning of the XX century there was a general tendency to find the best organization of a practical pedagogical process, which prompted researchers to use forms of active learning, for example, labor method, research method, project method. With the beginning of the use of new teaching methods, a revision of the procedural aspect of the organization of the educational process began to take place. Separating the design and penetration of it in related industries, associated with the solution of complex socio-technical problems, has led to the development of new forms of design culture, the emergence of new systemic and methodological orientations, to the release of humanitarian methods of knowledge and development of reality.

Designing abilities is the main kind of educational activity of students and allows to achieve high results in activation of cognitive processes during preparation of the future specialist. The basis of the project method is the development of cognitive and creative abilities of the future specialist-artist, the ability to independently apply the obtained theoretical knowledge in practice. The method of projects is based on a set of research, search and creative methods in the study of arts and crafts.

Keywords: designing skills, pedagogical design, arts and crafts, future artist, information and communication technologies.

УДК 378.014.6:005.6

Бреславец Н. О.

**ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ІННОВАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ,
ПОЛІПШЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ – ОСНОВНІ НАПРЯМКИ
РЕФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

Найвищою цінністю держави повинен стати інтелектуальний і культурний рівні народу.

Інноваційний менеджмент у сучасній вищій освіті повинен бути спрямований на модернізацію вищої школи, забезпечення підготовки висококваліфікованих фахівців, конкурентоспроможних на ринку праці, компетентних, відповідальних, які вільно володіють своєю професією і орієнтуються в суміжних областях на рівні світових стандартів, готових до професійного росту, соціальної та професійної мобільності. Для досягнення поставлених цілей, ядром управління якістю вищої освіти в вузі має бути інноваційний менеджмент, який потребує вдосконалення методології та організації управління, запровадження нових засобів і стимулів діяльності учасників освітнього процесу.

Реформа вищої освіти в Україні повинна проводитися в інтересах власної держави і має бути спрямована перш за все на реалізацію національних і регіональних запитів. Освіта повинна бути надійною, функціональною, технологічною, а її якість – відповідати міжнародним стандартам.

Ключові слова: інтелектуальний і культурний рівні, професія, ринок праці, вдосконалення, інноваційний менеджмент, світові стандарти, освіта.

В наш час, в умовах бурхливого науково-технічного прогресу, обсяг необхідних знань в кожній професійній області зростає настільки стрімко, що кожен, навіть вузький, фахівець змушений постійно займатися самоосвітою, самовдосконалюватися, вміло використовувати нові досягнення науково-технічної думки в практичній діяльності [6, 10].

На сучасному етапі формування інноваційної економіки особливе значення має не сума накопичених фахівцем знань, а здатність набувати нові, генерувати інновації та впроваджувати їх у практичну діяльність. Процес всебічної інтелектуалізації діяльності сучасної людини висуває підвищені вимоги до рівня і якості його освіти, що тягне за собою збільшення попиту на якісні освітні послуги. У зв'язку з цим стрімко зростає конкуренція на національних і світовому ринках освітніх послуг. У цій жорсткій конкурентній боротьбі переможцями будуть ті навчальні заклади, які стимулюють свою інноваційну діяльність, впроваджують в науково-освітній процес сучасні досягнення науки і техніки, прищеплюють учням навички інноваційної діяльності, оперативно реагують на зміни кон'юнктури на ринку освітніх послуг (І. Василенко, В. Введенська, О. Гірний, В. Клименко, Є. Коган, Р. Мюнх, Е. Полат, М. Покровський, Сінті Гутман, В. Шадріков).

Впровадження інноваційної концепції навчання і ринкової стратегії управління вузом потребує, щоб у кожного працівника управління формувалося наукове і економічне мислення, що сприяє втіленню в життя організаційно-технічних проектів, проведення фінансової політики.

Завданням сучасних вузів є не проста пасивна передача/трансляція набутих знань з області різних наук, а й уміння "добувати" нові знання, розвиток творчих, креативних здібностей, набуття навичок інноваційної діяльності, формування підприємницької культури, комерціалізації технологій, капіталізації результатів інтелектуальної діяльності.

За висновком експертів, з незрозумілих причин, за останній час збільшилася кількість студентів. Раніше вищу освіту отримували не більше 15% випускників європейської середньої шкіл, зараз – понад половини. Система викладання, побудована, як і за часів Платона, була орієнтована на середній рівень здібностей у навчальній групі. Викладач виступав в ролі транслятора інформації, а група студентів – в ролі реципієнта. Відзначалося різке зниження мотивації до навчання, оскільки фактично була відсутня кореляція між оцінками і рівнем підготовки, особливо практичної. В результаті масовість знищує елітарність. Незважаючи на це, вища освіта продовжує існувати, стає все більш затребуваною, будучи одним з масових інститутів соціалізації та підготовки кадрів. Необхідність зберегти традицію і відповідати вимогам сучасності привели до реформування вищої освіти. Якщо змінився світ, то і освіта не може не

змінитися. Змінилися вимоги до фахівця, і це потребує нових підходів до його навчання і актуалізує впровадження концепції переходу системи вищої освіти до інноваційних форм розвитку, що передбачає наявність інноваційного менеджменту у вищій школі. Це, в свою чергу, вимагає створення у вузі творчої атмосфери, яка сприяла б інноваційній активності і дозволяла б готувати кваліфікованих фахівців, які не просто засвоїли необхідну суму знань, передбачених стандартними програмами, але і володіють здібністю аналізувати досягнення наукової думки, генерувати на основі їх осмислення нововведення і активно впроваджувати їх на робочому місці протягом всієї своєї майбутньої кар'єри. Найбільш ефективним інструментом виховання нової людини є освіта.

Про необхідність трансформації університету зазначають Ш. Слотер і Л. Леслі [12], вказуючи на те, що вузи поставлені перед необхідністю формування підприємницької культури, комерціалізації технологій, капіталізації результатів інтелектуальної діяльності. Багато вчених відзначають появу університету нового типу моделі вищої школи – університету підприємницького, проектно-орієнтованого типу [4, с. 122], що поєднує традиційну діяльність, спрямовану на акумулювання, створення, трансляцію духовних цінностей з інтегративним, комплексним підходом до проектування освітніх програм, міждисциплінарними проектами і дослідженнями. Таким чином, розширяться можливості соціального партнерства з наукою і виробництвом.

Однією з найважливіших цілей сучасної вищої освіти є формування у людей принципово нового світорозуміння, здатного адекватно відобразити сутність і наслідки глобальних процесів сучасності. Теоретики Римського клубу для відображення потреб етапу кореляції нововведень в системі освіти з цивілізованим типом свідомості ввели термін “інноваційне навчання”. Світовий процес глобалізації потребує глибокої перебудови системи освіти, перехід на якісно новий рівень розвитку. Знання в період ринкової економіки є власністю, капіталом особистості, здатної розпорядитися нею на свій розсуд, дають змогу бути затребуваним і конкурентоспроможними, активним суб'єктом на ринку праці, вигідно розміщуючи свій головний капітал – професійну компетентність. Маючи потужну теоретичну базу професійних знань, певної підприємницької підготовки, комерційної кмітливості, навичок маркетингу, рекламної діяльності, знань і розуміння економіки, бізнесу, фінансів, бухгалтерського обліку, правових знань, уміння працювати на комп'ютері, використовуючи інформаційні бази даних, молодий фахівець досить швидко може освоїти нові професії, чого часто вимагає ринкова економіка. Таким чином, саме навчання і освіта (освітня діяльність) є найважливішими складовими національних інноваційних систем [9].

Провідні експерти і фахівці ЮНЕСКО в галузі вищої освіти вказують, що без адекватної вищої освіти і науково-дослідних установ, які об'єднують кваліфікованих і освічених людей, жодна країна не в змозі забезпечити

реального стійкого розвитку. Отже, для завоювання вітчизняними вузами позиції на світовому і внутрішньому ринках необхідно стимулювати створення і впровадження прогресивних нововведень в системі вищої школи. Активізація, стимулювання інноваційної діяльності у ВНЗ сприяють поліпшенню якості підготовки фахівців, що користуються попитом на ринку праці, підвищенню конкурентоспроможності цього вузу, зростання людського капіталу загалом і переходу країни до інноваційної економіки, що передбачає впровадження інноваційного менеджменту.

Менеджмент – порівняно нова галузь наукового знання. Біблію можна назвати книгою по управлінню номер один: “Якщо сліпий веде сліпого, то обидва впадуть в яму” (Мф. 15: 13-14), що є співзвучним ідеям практики сучасного менеджменту. Питання менеджменту розробляли А. Файоль, А. Рассел, Д. Мак-Грегор та ін.

Термін “менеджмент” походить від латинського слова “manus”, що в перекладі означає “рука”. Англійське дієслово “manage” означає управляти, завідувати, керувати, вміти поводитися з чимось, влаштовувати, примудряються, справлятися. У звичному розумінні менеджмент і управління є синонімами [10, 11].

Засновником теорії і практики наукового управління є американський вчений Ф. У. Тейлор (1856–1915 років), який вважав, що управління – це наука, заснована на точних науках, правилах і принципах. У ХХ столітті термін “менеджемент” ототожнювався з бізнесом і трактувався як управління в соціально-економічній системі і виробничо-господарській сфері, тобто комерційної організації як спільна діяльність управлінців і робітників, засновану на спільності взаємних інтересів [10, с. 35]. Інший найбільший американський фахівець в області менеджменту П. Друкер вважав, що успіх націй на 80% визначається ефективністю управління, яке ґрунтується на науковому підході. За твердженням Н. Ф. Друкера, в ХХІ столітті менеджмент вже охоплює і “некомерційні сфери”, такі як державний сектор, освіта, охорона здоров'я. Менеджмент як наука про ефективне управління поступово став актуальним не тільки для комерційних, але і для всіх інших, у тому числі тих, що належать до сфери освіти об'єктів, які теж потребують ефективного управління. У менеджменті освіти повинні бути відображені такі умови існування людського суспільства: глобальність розвитку ринкових відносин; широке поширення інформаційних технологій в різних сферах людської діяльності, що вимагає введення нових засобів і стимулів.

Управління – це форма організації і координації діяльності людей, що включає методи і тактику управління організацією або установи. Процес управління здійснюють менеджери. Цілі управління вищою освітою можна визначити як ефективне регулювання навчального процесу та раціональне використання всіх наявних ресурсів з метою отримання максимальних результатів. Функціональна структура управлінської діяльності складається з управління стратегією розвитку, організації системи і процесів управління,

управління персоналом, управління соціальним розвитком. Навчальна мета спрямована на забезпечення зростання освітніх послуг високої якості шляхом використання сучасних освітніх технологій, залучення висококваліфікованих педагогічних кадрів, розробки і впровадження освітніх стандартів. До тактичних цілей діяльності управлінця в вузі відносяться організаційно-виховна, науково-видавнича, економічна, господарська та маркетингова.

У Всесвітній декларації про вищу освіту для XXI століття, за висновком експертів ЮНЕСКО, під вищою освітою розуміються всі види навчальних курсів підготовки або перепідготовки для наукових досліджень після середнього рівня, подаються університетами або іншими навчальними закладами, які визнані як навчальні заклади вищої освіти компетентними державними властями [2, с. 32].

Інноваційний менеджмент у вищій освіті – це сукупність принципів, методів і форм управління інноваційними процесами та інноваційною діяльністю в організаційних структурах вищої освіти. Інноваційна діяльність у вищій освіті – це вид активності щодо реалізації інноваційного процесу в сфері вищої освіти. Предметом інноваційного менеджменту в сфері вищої освіти є відносини, що складаються між учасниками інноваційного процесу у вищій школі. Цілями інноваційного менеджменту у вищій освіті є підвищення якості освіти, зростання і розвиток вузу на базі активізації інноваційної діяльності, підвищення конкурентоспроможності, економічного процвітання [10, с. 36].

Завдання і функції інноваційного менеджменту у вищій освіті здійснюються через діяльність особливої категорії фахівців, які називаються менеджерами. Менеджер у вузі – це фахівець, який професійно займається управлінською діяльністю, наділений постійною посадою і повноваженнями приймати управлінські рішення в вузі. Це ректор вищого навчального закладу, проректори з навчально-виховної роботи, за вечірньою та заочною формами навчання, наукової роботи вищого навчального закладу, декан вузу, завідувачі кафедрами, завідувачі лабораторіями, майстернями, кабінетами, відділами та ін. Впровадження стратегічного, функціонального, оперативного інноваційного менеджменту покладається, переважно, на управлінський персонал самих вищих навчальних закладів. Сучасні реалії вказують на необхідність розвитку людського і соціального капіталів.

Засновники теорії людського капіталу є лауреати Нобелівської премії Г. Беккер і Т. Шульц (60-70-ті роки ХХ ст.), які вважали знання, інтелект людини і його здатність до праці капіталом, поряд з підготовкою на виробництві, медичним обслуговуванням та ін., вони дають йому можливість отримання власного доходу (заробітної плати) на належний йому капітал. Е. Едісон, П. Гутман, Е. Уест розглядали в якості капіталу кожної людини тільки освіту, яку вони називають інвестиціями в людський капітал, а одержувані потім заробітки як дохід на ці інвестиції. Якість

людського капіталу залежить від якості вищої освіти і тому головною метою інноваційного менеджменту у вищій школі є підвищення якості вищої освіти.

Якісною слід вважати таку освіту, коли студенту не просто підноситься до запам'ятовування якась сума професійних знань, а й прищеплюються навички креативної діяльності, що базується на здатності самостійно аналізувати науково-технічної думки і активно застосовувати їх у професійній діяльності протягом всієї кар'єри. Сучасна освіта стає якісним за умови неперервного оновлення її змісту та вдосконалення освітніх технологій.

“Всесвітня декларація про вищу освіту для XXI ст.”, прийнята в 1998 році на організованій ЮНЕСКО Всесвітньої конференції з вищої освіти, дала таке визначення: “Якість в сфері вищої освіти є багатовимірною концепцією, яка повинна охоплювати всі його функції і види діяльності: навчальні і академічні програми; наукові дослідження і стипендії; укомплектування кадрами; учнів; будівлі; матеріально-технічну базу; обладнання; роботу на благо суспільства і академічне середовище” [2, с. 34]. При цьому необхідно враховувати конкретні національні і регіональні умови, запити, особливості. Вирішальне значення фахівці ЮНЕСКО надають ролі урядів, які є найбільш потужним учасником освітнього процесу.

Ефективне міжнародне співробітництво з метою реалізації геополітичних і геоекономічних стратегічних інтересів істотно розширює свої можливості за рахунок зміцнення соціально-економічного і політичного становища будь-якої країни. Світовий ринок освітніх послуг, за даними ряду експертів, оцінюється 30-40 млрд дол.: США – близько 14 млрд дол.; Великобританія – 5,7 млрд фунтів стерлінгів, Австралія – 3,6 млрд дол.

Сутність поняття “експорт освітніх послуг” в економічній науці зводиться до трьох моментів і трактується як:

– сукупність організаційних заходів, методичних і дидактичних прийомів, які застосовуються суб'єктами національної системи освіти зі створення, просування, позиціонування і реалізації на зовнішніх ринках конкурентоспроможних освітніх послуг споживачам-нерезидентам [5, с. 62];

– надання резидентам освітніх послуг, нерезидентам на території країни і за її межами (в тому числі у вигляді дистанційного навчання) відповідно до законодавства або міжнародними договорами;

– комерційна реалізація освітніх послуг для іноземних громадян як на території країни, так і за кордоном. Створення умов для розширення експорту освітніх послуг спрямовано на активізацію зовнішньоекономічної діяльності установ і організацій вищої професійної освіти в сфері навчання іноземних студентів на комерційній основі [8, с. 67].

Експорт освітніх послуг може виступати в таких основних формах:

- приїзд в країну іноземних студентів і слухачів;
- проведення вітчизняних програм за кордоном (включаючи філіальну мережу);

- викладання вітчизняних професорів в іноземних університетах;
- створення вітчизняних філій за кордоном,
- створення освітніх установ спільного ведення (слов'янські університети);
- реалізація освітніх програм з використанням дистанційних освітніх технологій і технологій e-learning (електронного навчання);
- транснаціональна освіта (освіта, що отримується в одній країні в рамках навчального закладу іншої країни) і ін.

До умов, що прискорює експорт освітніх послуг, відносяться: простота отримання посвідки на проживання (Німеччина), надання гуртожитку (Великобританія, Австралія, Канада), екологія (Австрія, Австралія), оплачувана практика (Німеччина, Польща, Чехія), рівень життя, географічна близькість, зручний візовий режим та ін.

Соціальну ефективність експорту освітніх послуг можна підтвердити безліччю прикладів зі світової практики:

- визнаються освітні установи. З цією метою складаються і публікуються як світові, так і національні рейтинги навчальних закладів, що виступають одним з показників ефективності наданих освітніх послуг;

- унікальні (актуальні) програми іноземною мовою. До них можна віднести не тільки програми з вивчення іноземних мов, а й різні програми бізнес-освіти;

- відомі викладачі. Наприклад, до приватного Чиказького університету в США (University of Chicago), заснованому Джоном Рокфеллером в 1890 р, так чи інакше відносяться 79 нобелівських лауреатів. Так, ще в 1869 р. у Гарвардському університеті була введена система предметів за вибором як реалізація стратегії свободи навчання, що надовго зробило цей університет еталоном якості;

- зрозумілі і прозорі технології навчання та організації навчального процесу. Сюди можна віднести Болонський процес – процес зближення і гармонізації систем освіти країн Європи з метою створення єдиного європейського простору вищої освіти. На сьогодні Болонський процес об'єднує понад 40 країн світу: Франції, Італії, Великої Британії, Німеччини, України, Росії, Білорусії, Казахстану та ін.

Предметом реалізації впровадження інноваційної культури вузу можуть служити “молоді” університети, які об'єдналися в Європейський консорціум інноваційних університетів [13, с. 64-65], які формують свій імідж на основі тісної співпраці з регіонами, впровадження інформаційних технологій і роботи з цільовими (фокусними) групами споживачів.

Забезпечення якості освіти при реформуванні вищої школи безпосередньо пов'язане з гарантіями відповідальності за розробку ефективної стратегії, яка підвищує статус вузів, конкурентоспроможність, привабливість для споживачів.

Підвищення рівня якості освіти неможливо без створення в вузі творчої, дослідницької, інноваційної атмосфери, формування науково-

педагогічної еліти вузів, здатної працювати в нових умовах, спрямованих на розширення комунікативного діалогу, створення міждисциплінарної взаємодії, інтеграції загально і загальнокультурних компетенцій, спрямованих на об'єднання наукових, освітніх і виробничих проектів.

У діяльності викладача на перший план виступають такі складові педагогічної майстерності, як мобільність у виборі подачі та активізації дидактичного матеріалу, вміння перебудовувати стандартні моделі навчання, своєчасно змінювати стратегію і тактику навчального процесу, диференціювати навчання шляхом його індивідуалізації та стимулюючого впливу на особистість учня.

Таким чином, система освіти стає галуззю виробництва нового знання, для капіталізації якого необхідні інфраструктури університетського середовища, що поставляє на ринок праці інтелектуальну продукцію – фахівців нових напрямків. Особливо важливою стає роль викладача вищої школи як методиста, технолога навчання, який розуміє, що кожне покоління має свою власну систему цінностей. Вчать не тільки студенти, а й викладачі протягом усього життя. Педагоги, стикаючись з новими контекстами, досягають нові цінності, які змінюються з віком; з появою нових поколінь з'являються нові обов'язки, нові відносини.

Показовим є те, що сьогодні США пов'язує образ національної загрози (економічних конкурентів) не з Німеччиною та Японією, а з такими країнами, як Сінгапур і Тайвань, які вважають своїм пріоритетом розвиток освітніх установ і наукомістких технологій, оскільки вони дають можливість забезпечувати зростання продуктивності праці і підвищення ефективності виробництва в 5-10 разів більше, ніж традиційні технології [11, с. 81].

Таким чином, сфера освіти, довгий час знаходилася в тіні суспільної уваги, виходить на передній план, оскільки "принципово працює на майбутнє, визначаючи, в кінцевому рахунку, економічний потенціал країни" [3, с. 8].

В цей час проблема соціально-економічної ефективності системи вищої освіти займає одне з центральних місць, найважливішим критерієм "індексу людського розвитку" є рівень освіти, як фактор національної безпеки і національно-економічного розвитку.

Система підготовки фахівців повинна готувати потрібних державі фахівців з повною номенклатурою спеціальностей і спеціалізацій; постійно підтримувати рівень професійних знань фахівців і забезпечувати його необхідне підвищення; здійснювати ефективну перепідготовку кадрів з найменшими витратами для суспільства.

Науково обґрунтована концепція компетентнісної підготовки випускника вузу. Педагогічна освіта, орієнтована на формування педагогічної компетентності, потребує модернізації змісту, методів і форм підготовки педагогів вищої школи. Завдання вищих навчальних закладів полягає в тому, щоб навчити майбутнього педагога все життя вчитися, виховувати і розвивати свою допитливість, прагнення до самоосвіти з тим,

щоб працюючи в сфері освіти він зберіг бажання і потребу в пізнавальній діяльності, постійно підвищував рівень кваліфікації, був в курсі сучасних технічних, соціологічних, економічних та інших перспектив розвитку суспільства. Професіоналізм викладача розглядається в таких основних формах як діяльність, спілкування, поведінка, рефлексія. Основи професійної підготовки викладача пов'язані із взаємодією викладача зі студентами і колегами, самовідношенням у діяльності, залежністю від норм і традицій вузу, факультету.

При оволодінні спеціальними знаннями, вміннями, навичками поруч зі студентом повинен знаходитися професіонал-педагог, що володіє такими якостями як висока професійна підготовка, знання суміжних спеціальностей, схильність до науково-дослідницької діяльності, володіння організаторськими здібностями, загальнолюдської і професійної культурою. Дані якості педагог набуває в процесі професійної діяльності, а також за допомогою післявузівської освіти, підвищуючи кваліфікацію шляхом самоосвіти протягом усього життя. Викладач-професіонал – це той, хто є професійним співрозмовником, думаючим аналітично і творчо, хто може приймати рішення і вирішувати проблеми.

Принципами освіти є суб'єкт-суб'єктні відносини педагога і студента, їх діяльність стає співтворчою, колективною, діалогічною; викладачі і студенти розглядаються як партнери з активною позицією і відповідальністю за цивільне, соціальне, професійне становлення. На ці процеси повинні бути спрямовані зовнішні освітні та виховні зусилля вузу і механізми внутрішньої саморегуляції самих студентів, тобто в основі освітнього процесу повинна лежати діяльність самого студента за направляючої і регулюючої ролі педагога. Сучасний підхід до освітнього процесу у вищій школі спрямований на збільшення обсягів самостійної роботи, залучення студентів до процедур управління якістю освіти як повноправних суб'єктів управління. Залежно від ситуації, умов діяльності, психологічних властивостей студентів формується міжособистісне і соціальна взаємодія з викладачами.

Потрібні аналітичні розробки стилю управління і організації навчальної діяльності спрямовані на ефективне іншомовне спілкування студентів один з одним і викладачем в процесі навчання іноземним мовам. На заняттях з іноземної мови викладач може виступати в ролі інспектора, експерта-консультанта, організатора, помічника, учасника, дослідника.

Завдання ВНЗ – випустити зі своїх стін багатопрофільних професіоналів, підготовлених морально і професійно до змін і невизначеності в сфері трудової діяльності, здатними вирішувати багатопрофільні завдання, які їм піднесе життя, умінням швидко переучуватися, самостійно здобувати знання, особливо в області нових інформаційних технологій, приймати управлінські рішення. Створення експорту освітніх послуг забезпечить повноправну участь установ освіти в світовому процесі розвитку, а також буде сприяти реалізації соціально-

економічних інтересів країни.

Таким чином, у розвитку суспільства значущим ресурсом є знання, а також уміння застосовувати їх на практиці. Вирішальну роль в накопиченні знань і їх реалізація у виробництві матеріальних благ відіграє освіта. Тому інноваційний менеджмент у вищій освіті повинен забезпечити підвищення якості освіти, формування фахівців нових напрямків, що сприяють прискоренню науково-технічного прогресу.

Використана література:

1. *Вифлеемский А. Б.* Экономика образования : учеб. пособие : в 2-х кн. / А. Б. Вифлеемский. – Москва : Народное образование, 2003. – Кн. I. – 368 с.
2. Всемирная декларация о высшем образовании для XXI века: подходы и практические меры // Вестн. Высш. Шк. – 1999. – № 3. – С. 29-35.
3. *Гершунский Б. С.* Образование в третьем тысячелетии: гармония знания и веры (прогностическая гипотеза образовательного триумфа) / Б. С. Гершунский. – Москва : МПСИ, 1997. – 120 с.
4. *Грузинский А. О.* Проектно-ориентированный университет. Профессиональная предпринимательская организация вуза / А. О. Грузинский. – Н. Новгород : Изд-во ННГУ, 2004. – 212 с.
5. *Зорников И. Н.* Экспорт образовательных услуг: зарубежный опыт и российская практика / И. Н. Зорников // Вестн. Воронеж. Гос. ун-та. Сер. Проблемы высшего образования. – 2003. – № 2. – С. 59-65.
6. *Коган Е. Я.* Новая организация образовательных ресурсов высшей школы: ответ на вызовы современной экономики / Е. Я. Коган, Н. Ю. Посталюк // Высшее образование сегодня. – 2008. – № 6. – С. 8-12.
7. *Масленникова Н. П.* Менеджмент в инновационной сфере : учебное пособие / Н. П. Масленникова, А. В. Желтенков. – Москва : ИД ФБК – ПРЕСС, 2005. – 536 с.
8. *Матвейчук Л. И.* Международный маркетинг : учеб. пособие / Л. И. Матвейчук ; под ред. А. А. Ильин. – Москва : Наука, 2008. – 123 с.
9. *Нехорошева Л. Н.* Инновационные системы современной экономики / Л. Н. Нехорошева, Н. И. Богдан. – Минск : БГУ, 2003. – 209 с.
10. *Ольховик И. В.* Теоретико-методологические основы инновационного менеджмента в высшем образовании / И. В. Ольховик // Труды Минского института управления. – 2007. – № 2. – С. 34-40.
11. *D'Andrea V.* Improving teaching and learning in higher education / D'Andrea V., Gosling D. – Berkshire : SRHE and Open University Press Imprint, 2005.
12. *Shaughter, Leslie L.* Academic Capitalism: Politics, Policies and the Entrepreneurial University / Shaughter, Leslie L. – Johns Hopkins University Press, 1997.
13. The NEA 2000, Almanac of Higher Education. – P. 64-65.

References:

1. *Vifleeemskiy A. B.* Ekonomika obrzovaniya : ucheb. posobie : v 2-kh kn. / A. B. Vifleeemskiy. – Moskva : Narodnoe obrazovanie, 2003. – Kn. I. – 368 s.
2. Vsemirnaya deklaratsiya o vysshem obrazovanii dlya XXI veka: podkhody I prakticheskie mery // Vestn. Vyssh. Shk. – 1999. – № 3. – S. 29-35.
3. *Gershunskiy B. S.* Obrazovanie v tretem tysyacheletii: garmoniya znaniya I very (prognosticheskaya gipoteza obrazovatel'nogo triumfa) / B. S. Gershunskiy. – Moskva : MPSI, 1997. – 120 s.
4. *Grudzinskiy A. O.* Proektno-orientirovannyi universitet. Professionalnaya predprinimatelskaya organizatsiya vuza / A. O. Gruzinskiy. – N. Novgorod : Izd-vo NNGU, 2004. – 212 s.
5. *Zornikov I. N.* Eksport obrazovatelnykh uslug: zarubezhnyy opyt I rossiyskaya praktika / I. N. Zornikov // Vestn. Voronezh. Gos. Un-ta. Ser. Problemy vysshego obrazovaniya. – 2003. – № 2. – S. 59-65.
6. *Kogan Ye. Ya.* Novaya organizatsiya obrazovatelnykh resurov vysshey shkoly: otvet na vyzovy sovremennoy ekonomiki / Ye. Ya. Kogan, N. Yu. Postalyuk // Vysshee obrazovanie segodnya. – 2008. – № 6. – S. 8-12.

7. Maslennikova N. P. Menedzhment v innovatsionnoy sfere : uchebnoe posobie / N. P. Maslennikova, A. V. Zheltenkov. – Moskva : ID FBK – PRYeSS, 2005. – 536 s.
8. Matveychuk L. I. Mezhdunarodnyy marketing : ucheb. Posobie / L. I. Matveychuk ; pod red. A. A. Ilin. – Moskva : Nauka, 2008. – 123 s.
9. Nekhorosheva L. N. Innovatsionnye sistemy sovremennoy ekonomiki / L. N. Nekhorosheva, N. I. Bogdan. – Minsk : BGU, 2003. – 209 s.
10. Olkhovik I. V. Teoretiko-metodologicheskie osnovy innovatsionnogo menedzhmenta v vysshem obrazovanii / I. V. Olkhovik // Trudy Minskogo instituta upravleniya. – 2007. – № 2. – S. 34-40.
11. D'Andrea V. Improving teaching and learning in higher education / D'Andrea V., Gosling D. – Berkshire : SRHE and Open University Press Imprint, 2005.
12. Shaughter, Leslie L. Academic Capitalism: Politics, Policies and the Entrepreneurial University / Shaughter, Leslie L. – Johns Hopkins University Press, 1997.
13. The NEA 2000, Almanas of Higher Education. – R. 64-65.

БРЕСЛАВЕЦ Н. А. Повышение эффективности инновационного менеджмента, улучшение качества образования – основные направления реформирования современного высшего образования.

Высшей ценностью государства должен стать интеллектуальный и культурный урон народа.

Инновационный менеджмент в современном высшем образовании должен быть направлен на модернизацию высшей школы, обеспечение подготовки высококвалифицированных специалистов, конкурентоспособных на рынке труда, компетентных, ответственных, свободно владеющих своей профессией и ориентируются в смежных областях на уровне мировых стандартов, готовых к профессиональному росту, социальной и профессиональной мобильности. Для достижения поставленных целей, ядром управления качеством высшего образования в вузе должен стать инновационный менеджмент, требующий совершенствования методологии и организации управления, введения новых средств и стимулов деятельности участников образовательного процесса.

Реформа высшего образования в Украине должна проводиться в интересах собственного государства и направлена прежде всего на реализацию национальных и региональных запросов. Образование должно быть надежным, функциональным, технологическим, а его качество – соответствовать международным стандартам.

Ключевые слова: интеллектуальный и культурный уровни, профессия, рынок труда, совершенствование, инновационный менеджмент, мировые стандарты, образование.

BRESLAVETS N. O. Increasing efficiency of innovative management and improving the quality of education are the main trends of reformation of modern higher education.

The highest value of the state is the intellectual and cultural levels of the people.

Innovative management in modern higher education should be aimed at modernization of higher education, providing training of highly qualified specialists. Being good specialists they are to be competitive in the labour market, competent, responsible, freely owning their profession, oriented in related fields at the level of world standards, ready for professional growth, social and professional mobility. To achieve the objectives, the innovation management should be the core of the quality management of higher education at the university, which requires the improvement of the methodology and organization of management, the introduction of new means and incentives for the participants in the educational process. The reform of higher education in Ukraine should be carried out in the interests of the state and should be directed primarily to the implementation of national and regional inquiries. Education should be reliable, functional, technological, and its quality must conform to international standards.

Keywords: intellectual and cultural levels, profession, labour market, improvement, innovation management, world standards, education.